

Vilhelm Pedersen.

Thomas Vilhelm Pedersen er født den 28de Januar 1820 paa Karlslundegaard ved Kjøge. Hans Fader var Capitainlieutenant i Søetaten, Dne Christian Pedersen, og hans Moder, Dine Henriette Barfred. Faderen døde i ung Alder under et Ophold i Vestindien, da Sønnen — den yngste af 6 Sødsfende — neppe var et halvt Aar gammel, og Opdragelsen kom saaledes ganske til at paahvile Moderen, der var uformuende, og kort efter sin Mand's Død, foranlediget ved Branden af Karlslundegaard, flyttede til Kjøbenhavn, hvor Familien nu stadig havde Bolig. Som Dreng kom Vilhelm Pedersen i Efterskole, hvor hans Tegnetalent — en Arv saavel efter Faderen som efter Bedstefaderen, der var Tegneinformator ved det gamle Academi i Søen — tidlig vakte Opmærksomhed. Hans Lærer i denne Kunst erklærede ham for den fineste af Skolens Disciple, og Skolens Inspecteur, afbøde Professor Friedreich, som havde fattet Interesse for sin Elevs Uddannelse, tilbød ham, da han udmeldte sig af Skolen for at underkaste sig Examen ved Søcadet-academiet, at lade hans Friplads staae aaben for ham, hvis det ikke skulde lykkes ham at erhverve den attraaede Cadetplads. Denne erhøbt han imidlertid efter aflagt Prøve i Aaret 1834; men hans Stilling ved Academiet, hvorved den i andre Henseender befordrede hans Udvikling, forhindrede ham fra at uddanne sit medfødte Talent i den Grad, hvortil han selv søgte Lyft og Trang. Ogsaa lagde hans mindre stærke Constitution, og de derved ofte foranledigede Sygdomme, allerede som ung ham Hindringer i Veien, ja bragte ham et Par Gange Døden nær; saaledes paa et Togt i Nordfjæen, med Cadetstribet, hvor hans Død ansaaes for saa vis, at man allerede havde tæmret hans Ligkiste, og senere under en ondartet Typhusfeber, der i hans nittende Aar i flere Maaneer fængslede ham til Sogeleiet, forsinkede hans Officersexamen et heelt Aar, og lagde Spiren til hans senere Bryllupsdag.

1841 blev B. P. Lieutenant i Marinen og gjorde Aaret efter et Togt til Middelhavet og Levanten med Fregatten „Thetis“. Det følgende Aar var han med Dampskibet „Kiel“ til Kong Christian den Ottendes Disposition ved Fjær. Ved denne Leilighed opdagede Kongen hans Tegne- og Malertalent, opmuntrede ham til at uddanne det, og tilstod ham, med Hensyn hertil, 4 Aars Permission med Bidholdelse af sin Gage. Her begyndte nu den unge Lieutenants Konstruktørstid. Han arbejdede meget i disse 4 Aar, tilveels under Professor Marsstrands Vejledning, og han producerede ogsaa meget, hvoraf hans Bestendighed dog kun tillod ham at fremstille ganske enkelte Ting for Publicum. Men hvad der i dette Tidrum bestandig blev ham selv klarere og ofte fremte ham, var Misforholdet mellem hans tekniske Uddannelse og hans Compositions-talent. Medens dette, støttet paa en rig og levende Phantasi, i høi Grad var udviklet, lod — idetmindste i hans egne Dine — den tekniske Udførelse meget tilbage at ønske. Dette gjaldt dog egentlig kun om Maleriet; thi hvor grundig han allerede dengang behandlede sin Tegning, saavel af Kunst- som Naturgjenstande, dette beviser hans fra den Tid efterladte fortræffelige Studier. — Imidlertid gjorde han god Fremgang ogsaa i den egentlige Malerkunst, og da han hørte til Aandens Børn, hvis Kjendemerke er Perfectibilitet, vilde det uden Tvivl have lykkedes ham at overvinde de Ufuldkommenheder, der skyldes Savnet af en tidlig Skoledannelse. Flere Malerier fra hans senere Aar, navnlig et stort kvindeligt Hoved, malet under hans Ophold i Italien, bekræfter denne stadige og stigende Udvikling med Hensyn til det Tekniske. Forresten høre til denne Periode mange ypperlige Landskabsstykker, henfæstede paa Lærredet med stor Kethed og Ynde, altid udtrykkende en klar poetisk Stemmning og ofte udførte i en utrolig kort Tid, somme af dem i Løbet af en Formiddag. Til Slutningen af Perioden høre ogsaa hans Illustrationer af H. C. Andersens Eventyr, der have vun-

Thomas Vilhelm Pedersen.

det saa megen Anerkjendelse og fundet en saa vid Udbreddelse.

Under denne forskjelligartede Virksomhed og dog stadige Genarbeiden med Maalet, var Permissionstiden udløbet, og den unge Officer, der imidlertid havde forlovet sig, skulde nu afgjøre, om han ganske vilde hellige sig til Konsten, eller vende tilbage til sin militære Stilling, der i mange Maader var ham kjær og tiltrækkende. Aldeles enig med sig selv var han ikke, da Krigens Udbrud i Foraaret 1848 sparede ham Valget. Han meldte sig strax til Tjenesten og fik Ansættelse paa Fregatten „Gefion“, som afgik til Blotabestationen i Nordfjæen. Om Efteraaret hjemkommen fra denne Stour, der — som overhovedet hele Feltlivet — havde en særdeles gavnlig Indflydelse paa hans Sundhed, udgav han i Vinterens Løb sine bekjendte Stygbilleder, der i ikke mindre Grad end hans øvrige Arbejder vidne om Talent, Lume og Skjønsbedsands.

I det for vor Marine uheldige Foraar 1849 deeltog B. P. — ligeledes paa Fregatten „Gefion“ — i den ulykkelige Startorsdagskamp ved Eternfjæen. Han udførte her Conduite og Mod, og maatte midt under Bataillen i en Baad afhente Lægehjælp fra Linieskibet, ved hvilken Leilighed han for sidste Gang traf sammen med de til Døden indviede Kammerater. Hvor lidet man forøvrigt hiin skjæbnevangre Morgen tænkte sig en alvorlig Kamp nær forestaaende, viser blandt Andet hans egen Beskjæftigelse under Indseilingen til

hans Familie og Venner atter fik Haab om en grundig Helbredelse. I dette Aar, som han selv deelte, forenede han sig med en Ven, der af Sundhedshensyn begav sig til Italien, og tilbragte nu Vinteren og næste Foraar i Pisa, Florents og Rom, hvis Konflikt i høi Grad veberogede og fyldte hans Aand, men lagde Beslag paa flere Kræfter end tjenligt. Veiriget var dette Aar usædvanlig strengt i Italien, og i Rom, hvor han tegnede og malede meget, stiftig besøgte Konfliktlangerne og gjorde mange Bekjendtskaber — blandt Andre med Maleren Ernst Meyer, efter hvis Raad han lagde sig efter Aquarelmaleriet — angreb Opholdet i de kolde Gallerier ham i den Grad, at han fik Blodspytning, og hans Tilstand forbedredes ikke ved Hjemreisen over Paris, hvor det kortvarige Ophold tvang ham til Overanstrengelse, for nogenlunde at faae Allet med. Ved Hjemkomsten var det synligt, at hans legemlige Forfatning ved denne italienske Reise stærkere havde forværret end forbedret sig, og den ikke lange Tid — kun lidt over halvandet Aar — han endnu havde tilbage at leve, viste ved langsom men stadig Afstagen af Kræfterne, at Haabet om Helbredelse maatte opgives. Men tæres end Legemet hen, var dette dog ikke Tilfældet med Aanden, der med Fasthed og Ro mandigt holdt igjen, aldrig udbrød i Klager og bearbejdede Livsmød og Arbejdslyst usvækket. Først da Katastrophen indtraadte, maatte ogsaa han betale Støvet sin Gjæld, og i haarde Lidelser, mest foraarjagede ved stærke asthmatiske Anfælgelser, fulke efter Lindring og Befrielse. Her var dog

Religionen hans Tilflugt, og med dens Trøst i Sjælen hensov han, Nattem mellem den 12te og 13de Marts 1859, i en Alder af 39 Aar.

Vilhelm Pedersen var af Middelhøide, blond, med et anbefalende Ydre, en fri, rolig Holdning, og, naar han ikke altfor meget var trykket af Sygdom, fuld af Liv og Munterhed. Han forstod med lige Kethed at omgaaes de forskjellige Samfundsklasser, og han var med god Grund yndet i Selskabet, da han ved sin Indtrædelse altid medbragte noget Nyende og Opvekkende, altid traf den rette Tone, og vandt Gemytterne ved sit ligefremme, men dog fine og bannede Væsen. Uden at besidde store Kundskaber, var han vel oplært

